

Naslovna stran

William Shakespeare

**HAMLET,
kraljevič danski**

Žaloigra v petih dejanjih

Woodstar Publisher, 2015

O tej e-knjigi

“Hamlet, kraljevič danski“; William Shakespeare; prevod: Ivan Cankar, 1899

© Woodstar Publisher, 2015

BISBN 978-999-2727-04-22 (pdf)

BISBN 978-999-2727-05-22 (mobi)

BISBN 978-999-2727-06-22 (ePub)

BISBN 978-999-2727-07-22 (azw3)

Publicirala v elektronski obliki založba Woodstar Publisher S. A., Maj, 2015.

Avtorske pravice in licenca

Vse pravice pridržane.

Nobenega dela te e-knjige ni dovoljeno reproducirati, prenašati ali uporabljati v izvorniku ali v prevodu v kakršni koli obliki in s katero koli tehniko, elektronsko, mehansko, s fotokopiranjem, snemanjem ali s katerim koli sistemom za shranjevanje, obdelavo in prenos podatkov brez pisnega dovoljenja založbe.

Ta e-knjiga je namenjena vaši osebni uporabi. Ni je dovoljeno prodajati naprej ali podariti drugim osebam. Če bi želeli to e-knjigo podeliti z drugo osebo, prosimo kupite dodatni izvod za vsaki osebi, kateri bi jo radi podarili. Če berete to e-knjigo, a je niste kupili ali ni bila kupljena za vašo osebno uporabo, potem bi bilo dobro, da bi si kupili vaš lasten izvod. Zahvaljujemo se vam, ker upoštevate in spoštujete avtorsko delo vseh sodelujočih avtorjev in založbe.

Vsebina

Naslovna stran 2

O tej e-knjigi 3

Avtorske pravice in licenca 3

Vsebina 4

HAMLET 5

Osebe 5

Prvo dejanje 6

Prvi prizor 6

Drugi prizor 13

Tretji prizor 22

Četrty prizor 26

Peti prizor 30

Drugo dejanje 37

Prvi prizor 37

Drugi prizor 42

Tretje dejanje 60

Prvi prizor 60

Drugi prizor 66

Tretji prizor 80

Četrty prizor 83

Četrto dejanje 91

Prvi prizor 91

Drugi prizor 92

Tretji prizor 94

Četrty prizor 96

Peti prizor 99

Šesti prizor 106

Sedmi prizor 107

Peto dejanje 114

Prvi prizor 114

Drugi prizor 125

HAMLET

Osebe

KLAVDIJ, kralj danski.
HAMLET, sin prejšnjega in nečak sedanjega kralja.
POLONIJ, prvi komornik
LAERTES, njegov sin.
HORACIJ, Hamletov prijatelj.
VOLTIMAND, dvornik.
KORNELIJ, dvornik.
ROZENKRANC, dvornik.
GILDENSTERN, dvornik.
OSRICK, dvornik.
PLEMIČ.
DUHOVNIK.
MARCEL, častnik.
BERNARDO, častnik.
GRANCISKO, vojak.
RAJNOLD, sluga Polonijev.
FORTINBRAS, kraljevič norveški.
DUH Hamletovega očeta, prejšnjega kralja Hamleta.
STOTNIK.
SÉL.
IGRALCI.
SLUGA.
GERTRUDA, kraljica danska in Hamletova mati.
OFELIJA, Polonijeva hči.

Gospodje in gospé z dvora, častniki, vojaki, mornarji, dvoje grobarjev, sli in drugo spremstvo.

Dogaja se v Helsingörju na Danskem.

Prvo dejanje

Prvi prizor

*Holsingör.
Terasa pred gradom.*

Francisko na straži; Bernardo nastopi.

Bernardo:
Kdo je?

Francisko:
Ne, meni odgovori: kdo si ti,
Stoj!

Bernardo:
Blagor kralju!

Francisko:
Vi Bernardo?

Bernardo:
Da!

Francisko:
Natančno prišli ste na svojo stražo.

Bernardo:
Dvanajst je ravno; idi spat, Francisko!

Francisko:
Hvala, da ste prišli me nadoméstiti;
Zeló je mraz in meni je pri srcu
Tesnó.

Bernardo:
Je bilo li doslej vse mirno?

Francisko:
Ni miš se ni ganíla.

Bernardo:
Lahko noč!
In ako tovariša bi srečal moja,
Horacija in Marcela, reci jima,
Naj se požurita na stražo k meni.

Francisko:
Če se ne motim, slišim ju. Stoj! Kdo je?

Horacij in Marcel nastopita.

Horacij:
Prijatelj kraljev.

Marcel:
In vazal njegov.

Francisko:
Tedaj pa lahko noč.

Marcel:
Pozdravljen bodi!
Kdo te je nadomesti tù?

Francisko:
Bernardo.
Vsem lahko noč!
(*Odide*)

Marcel:
Holà, Bernardo!

Bernardo:
Kdo je!
Je-li Horacij tu?

Horacij:
Kos njega je.

Bernardo:
Pozdravljena bodita mi obá,
Horacij in Marcel, in dobrodóšla!

Horacij:
No, ali se je zopet prikazalo?

Bernardo:
Ničesar nisem videl.

Marcel:
Horacij pravi, da je vsa ta stvar
Le domišljija, in verjeti noče,
Da videla sva dvakrat že duhá.
Zató sem bil povabil ga seboj,
Da naj bedí to noč na straži z nama –
Če pride duh, da najinim očem
Spričuje sam in da ogovori ga.

Horacij:
Pá, pá! Ne bo ga!

Bernardo:
Torej sédite,
Da Vam še enkrat nadlegujeva
Uhó, ki noče niti slišati,
Kar videla sva zadnji dve noči.

Horacij:
No dobro, sédimo, in naj Bernardo
Pripoveduje.

Bernardo:
Zadnjo noč tedaj,
Ko zvezda óna na zahodnem nebu
Svetila je prav tam, kjer zdaj žari, -
Takrát sva videla z Marcelom – v stolpu
Je bilo ravno ena po polnóci –

Marcel:
O tiho! nehaj! Glej, kakó prihaja!

Duh nastopi oborožen.

Bernardo:
Podoben ves je kralju rajnemu.

Marcel:
Ti si učen, govori z njim, Horacij!

Bernardo:
Ni-li podoben kralju? Daj; poglej ga!

Horacij:
Popolnoma; zastala mi je kri
Od groze in od začudenja.

Bernardo:
Glej,
On hoče, da bi kdó ga nagovoril.

Marcel:
Horacij, nagovori ga!

Horacij (duhu.):
Kdo si, ki poslužuješ se predrzno
Te pozne ure, te postave moške
In plemenite, ki je hodil v nji
Nekdanji kralj danski? Odgovori mi,

Pri Bógu te rotim!

Marcel:
Razžaljen je.

Bernardo:
Odhaja.

Horacij:
Stoj! Ostani in govori!
Pri Bogu te rotim, govôri!

(Duh odide.)

Marcel:
Izginil je in noče govoriti.

Bernardo:
Horacij, Bi trepečete, bledite?
Kaj ni to več kot sama domišljija?
Kaj mislite?

Horacij:
Bog mi je priča, nikar
Ne mogel bi verjeti tega, da bi
Ne bilo me prevéřilo okó.

Marcel:
Ni-li podoben kralju?

Horacij:
Kakor ti
Sam sebi. Prav takó je bil oróžen,
Ko je premágal slaveželjnega
Norvéžana; takó je gledal takrat,
Ko je pognal nazaj na led Poljake,
Odkoder so pripéli na sanéh!
O čudovito! –

Marcel:
Takó je prav ob uri tej korakal
Že dvakrat mimo naše straže tod.

Horacij:
Razlagati si te reči ne vem,
A toliko si mislim, da obeta
Državi naši nenavadne čase.

Marcel:

Tù sédimo in naj kdó pové,
Čemú to strogo, nočno straženje
Trpinči vsako noč podložnika?
Čemú lijó topove neprestano,
Po svetu vsem kupujejo orožja?
Zakaj priganjajo tesarje ladij,
Da pridnost njihova ne razločuje
Nedelje več od delavnikov grenkih?
Kaj se godi, da naglica pôtna
Za pomočnico dnevu daje noč?
Kdo vé mi to razlagati?

Horacij:

Jaz vem;
Takó vsaj pravijo. Prejšnjega kralja,
Čigár duhá smo videli nocoj –
Na boj pozvál je Fortinbras, Norvežan,
Od častilákomne zavisti gnán;
Naš hrabri Hamlet (kakor ga neznani
Svet imenuje) je premagal kralja
Norveškega, kateri je izgubil
Z življenjem svojim vse dežele svoje,
Kot določila je pogodba njuna,
Doménjena je zapečatená,
Potrjena od viteških zakonov
In od pravice; a nasprotno je
Zastávil kralj naš del države svoje,
Ki bi dobil ga Fortinbras v slučaju,
Da bil bi zmagal, - kakor je zapadla
Po vseh teh točkah, že navedenih,
Na kralja našega norveškega zemlja.
A mladi Fortinbras, ves v vročem ognju
In brezobziren, zbral je po vseh kotih
Norveške vojsko drznih srečolovcev,
Za kruh in hrano, da povéde jo
V početje res pogumno; hoče namreč,
(Kar je državi naši dobro znano)
Da s krepko róko in orožjem nam
Omenjene dežele spet iztrga,
Ki jih izgubil oče je njegov:
To, mislim, da je vzrok pripravam našim,
To vír teh straž in to samó povòd
Vrvénju in rovanju po deželi.

Bernardo:

Gotovo ni nič drugega kot to.
In tudi s tem se ujema, da tod mímo
Prihaja ta oboroženi duh,
Podoben kralju, ki je vzrok te vojne.

Horacij:

Le prah je, da kalí okó nam dušno.
Za časa, ko je stal Rim na vrhuncu,
Pred padcem vélikega Julija,
Takrat so se odpirali grobovi
In mrtveci, zaviti v svoje halje,
So bégali kričé po rimskih cestah.
Krvava rosa, zvezde repatíce,
Sonce marógasto; in mokra zveza –
V Neptunovem kraljestvu vladaríca –
Kakor na sodni dan je otemnéla.
Prav taka znamenja dogodkov strašnih
(Poslance, ki naznánjajo usodo,
Predígro bližajoče se nesreče)
Poslala sta sedáj nebó in zemlja
Državi naši, našemu narodu.

Duh nastopi zopet.

Horacij:

A tiho! Glejta, tam prihaja zopet.
Ustavim ga, ako tudi pogubí me. –
Postoj, fantóm! Če glas ímaš in jezik,
Govori z mano!
Ako dobro delo treba je storíti,
Ki tebi mir in meni čast bi dalo –
Govôri z mano!
In ako države svoje véš usodo,
Ki še lahkó odvrne jo previdnost –
Govôri! –
Ako v zemljo si zakopal bi zakladov
Uplenjenih, vsled česar vi duhovi
Nemírni blodite okrog po smrti:
Govori mi o tem! Stoj in govôri! (*Petelin zapoje*).
Ustavi ga, Marcel!

Marcel:

Ali naj ga udarim s helebardo?

Horacij:

Le dáj, ako noče stari!

Bernardo:

Tû je!

Horacij:

Tukaj!

Marcel:

Izgínil je. (*Duh odide*).

Gotovo smo ga sramotili s tem,
Da smo hoteli mu groziti s silo;
Ker neranljív je, kakor čisti zrak
In le zasméh so vsi udarci naši.

Bernardo:

Bil bi govoril, da ni prav takrát
Zapel petelin.

Horacij:

V tem hipu se je zdrznil kakor grešnik,
Kedàr prestraši ga nenávaden glas.
Nekdáj sem čul, da s svojim jasnim klicem
Petelin dramí dnevnega bogá
Kot jutranja trompeta, in da v zori
Na opomín njega duhovi vsi
Nemírno naokoli tavajoči –
Iz morja, ognja, iz zemljé in zraka
Na dom svoj morajo se vračati.
In da je res to, vídeli smo zdaj.

Marcel:

Izgínil je, ko je zapel petelin.
In pravijo, da kadar čas se blíža,
Ko rojstvo Kristusa praznujemo,
Vsa noč ta tíca jutranja prepeva;
Takrát ne smejo strašiti duhovi,
Noči so zdrave in pošasti ní,
Nobena zvezda zemlji ne škoduje,
In veščam čarati ni mogoče:
Takó je blagoslovljen tisti čas.

Horacij:

I jaz sem čul in déloma verujem.
A glej, - dan odet s škrlatnim plaščem,
Pozlátíl je že roso tam na gori.
Pustimo zdaj stražo in svetujem,
Da, kar smo vídeli nocoj, povemo
Hamletu mlademu, - zákaj gotovo,
Duh, ki ni hotel govoriti z nami,
Z njim bo govoril. Sta-li zadovoljna,
Da vso to stvar mu razodenemo
Kot terjata ljubezen in dolžnost?

Marcel:

Storimo to; jaz vem, kje ga to jutro
Dobimo lahko na primernem kraju

(Vsi odidejo).

Drugi prizor

Kraljeva dvorana v gradu.

Kralj, kraljica, Hamlet, Polonij, Laertes, Voltimand, Kornelij, dvorniki in spremstvo.

Kralj:

Četudi jasno nam je še v spominu
Smrt dragega nam brata Hamleta,
In srcu bi spodobila se tóga
In vsi državi grenko žalovanje:
Razum je zmagal v toliko naravo,
Da nanj z modrejšo mislimo bridkostjo
Ter sebe se spominjamo in svojih.
Takó tedaj smo svojo prejšnjo sestro,
Kraljico našo zdaj in dédinjo
Junaškega kraljestva danskega
Za ženo vzeli z rádostjo usklajêno,
Z veselim enim, s solznim drugim óčesom;
S pogrebnim smo storili to vriskanjem
In z žalovanjem svatovskim, tehtaje
V enakih sklédicah bridkóst in rádost;
Ravnali smo se po modrosti vaši,
Ki nam je pritrdila. – Hvala vam!
Vsi veste, da je mladi Fortinbras,
Ki naše vrednosti dovolj ne ceni
Ter míslí, da vsled bratove je smrti
Država naša pádla iz tečajev –
Opirajoč se na te prazne sanje,
Predrznil se nas nadlegovati,
Da vrnemo mu vse dežele óne,
Ki bratu našemu junaškemu
Njegov je oče nékdaj jih odstopil. –
Toliko torej vedite o njem.
A zdaj o nas in o nalogi vaši.
Stvar pa je taka: list smo napisali
Norvegu, ujcu Fortinbrasovemu
Ki slab ves in bolehen pač ne vé
Ničesar o nečakovih naklepih, -
Da naj prepove mu nadaljevanje,
Tembolj, ko vendar iz ljudi njegovih
Nabíra Fortinbras vojaštvo svoje;
Zató pošiljamo vas, Voltimand,

In vas, Kornelij, da poneseta
Pozdrave naše staremu Norvegu;
Ne pooblaščamo za druge vaju
Opravke s kraljem, kot jih mera členov
Naznanja vama, tukaj razloženih.
Bog z vama in gorečnost vajino
Spričuje naj hitrost na poti tej.

Kornelij in Voltimand:

V tem in povesod jo bova dokazala.

Kralj:

Ne dvomim o tem. Tedaj zdravstvujta!
(*Voltimand in Kornelij odideta.*)
In zdaj, Laertes, kaj želíte vi?
Prosimi ste hoteli nas nečesa?
Kdor kralju Dancev govori razumom,
Beseda ni njegova izgubljena.
In kaj zahtevati bi mogel, česar
Bi jaz ne dal ti rad, še predno prosiš?
Saj glava srcu ni sorodnejša,
In roka ustom ni uslužnejša,
Kot prestol naš je tvojemu očetu.
Laertes, kaj želite?

Laertes:

Kralj veličastni!
Prišel sem dovoljenja prosit vas,
Da vrnem se v Pariz; z veselim srcem
Prihitel sem na Dansko, da zvestobo
Prisežem vam pri vašem kronanju,
A zdaj, ko izvršena je dolžnost,
Želi si moje srce na Francosko, -
Zató vas prosim, dovolite mi! –

Kralj:

In oče vaš? – Kaj pravíte, Polonij?

Polonij:

Dà, kralj moj, prosil me je neprestano,
Dokler me ni naposled pregovoril,
Da sem mu bil dovolil, naj odíde,
Ako dovoljenje vaše, kralj, dobí.
Zató vas prosim, ne braníte mu!

Kralj:

Ugodno uro sprejmi; čas je tvoj
In rabi ga po svojim zmožnostih.
A zdaj ti, Hamlet, moj nečak in sin –

Hamlet (zase.):

Nečak in sin, - a nikdar ne prijatelj.

Kralj:

Oblačno je še zmirom tvoje čelo?

Hamlet:

Ne, kralj še préveč me obseva sonce.

Kraljica:

O dragi Hamlet, sleci nočno barvo,
Na Dansko glej s prijaznim spet očesom!
Zakaj povešal bi trepalnice
In v prahu iskal svojega očeta?
Saj veš navado: kdor živí, on mora
Umreti, da si večnost pridobi.

Hamlet:

Navada taka je, kraljica, - res!

Kraljica:

Zakaj se torej tebi zdí takó
Posebna?

Hamlet:

»Zdi?« - ne, ne, pri meni: »je!«
Pri meni ne veljá nobeno: »zdi!«
Ne samo oblačilo moje temno,
Ne črne žalosti navadna noša,
Ne težki vzdihljaji potrlih prs
In solznih ne očí tekoča reka,
Ne od trpljenja sključeno teló –
Nikjer je ní oblike žalovanja,
Ki mogla mene bi naslíkati:
To vse je le na vídez, same kretnje!
Jaz nosim v sebi več kot tó zunanjust,
Ki je le žalovanja oblačilo.

Kralj:

Lepó je, Hamlet, da takó žaluje
Srcé ti po očetu, - ali glej,
Očetu tvojemu umrl je oče,
Temu njegov: - spodobi se siroti,
Da nekaj časa plaka za mrlíčem;
Todà ostati v trmastih solzäh,
To priča o upornosti brezbožni,
Nemoški in mehkužni žalosti;
To kaže srce dívje in plašljívo
Ter bedasto in nedovzetno pamet.
O čemur človek vé, da mora biti,

Kar je navadno in vse dni godí se –
Čemú ti táko stvar z uporom temnim
Zaklepal v srce? S tem bi se pregrešil, -
Pregrešil proti Bógu sámemu,
Pregrešil proti rajnemu očetu,
Proti naravi; pred razumom je
Nespametno, ki pravi nam o smrti
Očetov, ki kliče neprestano
Od prvega do zadnjega mrliča:
»To mora biti!« - prosim te tedàj,
Odstrani prazno žalost ter nas smatraj
Očetom svojim; videl bo ves svet,
Da si najbližji našemu prestolu
In da z nič manjšo te ljubeznijo
Ne ljubim, kakor sína svojega
Najboljši oče. Zaradi tvoje želje,
Da vrnil bi se v šolo vitemberško,
Povem ti, da mi prav nič ne ugaja.
Zató te prosim, da ostaneš tù,
Pod skrbnim svítom našega očesa
Kot prvi dvornik naš, nečak in sin.

Kraljica:

Ne dàj, da bi zamàn prosila mati:
Ostani tù, ne hodi v Vitemberg.

Hamlet:

Pokoren sem Vam, mati milostiva.

Kralj:

No, to je lep in ljubeznih odgovor;
Ostani tu na danskem kakor mi! –
Soproga pojdi! V srce veselí me,
Da se je Hamlet tako rad pokoril;
In iz hvaležnosti ne bode Danska
Napíjala nocoj napitnice,
Ki ne ponesel bi je glas topóv
Visoko med oblake. Kadar kralj
Nazdravlja, naj odzdravlja mu nebó
In odgovarja naj grmenju zemlje! –
Prijatelji, pojdite!

(Kralj, kraljica, Polonij, Leartes, spremstvo in dvorniki odidejo.)

Hamlet:

O da bi to mesó pretrdo se
Stopílo in se razpustilo v roso!
O da bi Večni samomora ne
Bil prepovedal! – Bog, neskončni Bog!
Vsegà svetá nehánje se mi zdí!

Fej! To ni drugega kot vrt pozabljen,
Poln semena poganjajočega,
A ves zaraščen z ljuliko, plevelom. –
Kakó je moglo priti tako daleč?
Dva meseca je mrtev! ... Ne, še ne dva;
On, veličastni kralj! – in tá-le, tá: -
Apolon in satir! Kakó je ljubíl
On mater mojo! Bal se je, da né bi
Premalo nežno zrak nebeški se
Dotíkal njeníh líc. Nebó in zemlja!
Zakaj ne morem tega pozabíti?
In ona se ga je oklepala
Kot da bi s hrano sladko jí le rasel
Ljubezni glad! In mesec dní potem –
Stran misli! – Slabóst, imé ti je ženska!
Le mesec, kratek mesec! – Ni še čevljev
Obrábila, v katerih je za možen
K pogrebu šlá – ko Níoba, vsa sólzna!
Dà, ona, - ona! – Bog, - žival brez uma
Bi žalovala dalje! – In zdaj je
Že poročena s strícem, z mojega
Očeta bratom, ki ju je podoben
Kot jaz Harkulu! V enem mesecu!
Še predno je solzá pregrešnih sol
Pustila objokane očí –
In poročena že! –
O pôdla naglost, v tako kratkem času
Planíti v krvosramno posteljo!
Níč dobrega ne bo iz tega, - toda
Srcé naj počí, - usta naj molčé.

Horacij, Bernardo in Marcel nastopijo.

Horacij:

Poklon ponižni, visokost!

Hamlet (Horaciju.):

Zeló vesel sem, da vas vidim tukaj –
Horacij, ne? – ako se ne motim.

Horacij:

Dà, kraljevič, in vaš ubožni sluga!

Hamlet:

Prijatelj dobri, menjajva naslova!
Zakaj ste prišli sem iz Vitemberga?
(*Marcelu.*) A kaj Vas je prignalo sem na Dansko?

Horacij:

Samó veselje do pohajkovanja.

Hamlet:

Sovražnik tvoj ne smel bi tega reči;
Ne delaj síle mojemu ušesu,
Da moglo bi verjeti, ako pričaš
Sam proti sebi, ker lenuh pač nísi.
A kaj počenjaš tukaj v Helsingörju?
Navadimo te píti, predno pojdeš.

Horacij:

K pogrebu sem prišel očeta vašega.

Hamlet:

Ne zasmehuj me, prosim te, prijatelj;
K poroki moje matere si prišel!

Horacij:

Zares, - vršila se je koj potem!

Hamlet:

Glej, varčnost, sama varčnost! – Dala je
Sedmína topla mrzlo jed za svatbo!
Sovražnika najhujšega bi rajši
V nebesih našel, kot ta dan doživel!
Moj oče! – Zdí se mi, da vidim
Očeta svojega!

Horacij:

Kjé, kraljevič?

Hamlet:

Pred dušnimi očmí, Horacij!

Horacij:

Nekdáj sem ga poznál: kralj premenit!

Hamlet:

To bil je mož! Ako stvar preudárite:
Ne bom mu vídel več enakega.

Horacij:

Jaz mislím, da sem ga sinoči videl.

Hamlet:

Kaj vídel? Koga?

Horacij:

Vašega očeta.

Hamlet:

Očeta mojega?

Horacij:

Moj kraljevič,
Pomirite osuplost za trenutek
In pazno poslušajte me, da čudež
Vam razodenem, ki ga pričata
Tá dva možá.

Hamlet:

Za Boga, govoríte!

Horacij:

Zapóred dve noči se je na straži
V tišini mrtvi temne polnoči
Marcelu in Bernardu to zgodílo:
Od pet do glave vsa oborožena,
Prikaže se pred njíma in resnobno
Slovesno mimo gre; koraka trikrat
Pred njunimi očmí – od sílne groze
Steklenimi -, takó da bi lahkó
Ju s palico dosegla; ona dvá
Od stráha skoro v žlico stopljêna,
Stojíta oneméla in molčíta.
To sta mi bíla plašno razodela;
A tretjo noč sem spremil ju na stražo –
In kakor sta dejala: v istem času,
Celó tako, vse prav po istem redu
Prikazen je prišlá. Poznal očeta
Sem vašega; in nísta si enaki
Ti rôki bolj kot on in tisti duh.

Hamlet:

Kjé se je to godilo?

Marcel:

Na terasi,
Kjer stali smo na straži.

Hamlet:

In níste ga ogovoríli?

Horacij:

Da,
A odgovoril ní; le enkrat, zdí se,
Je dvignil duh glavó in se napravljajal
Takó kot da bi hotel govoriti.
A v tístem hipu je zapel petelin
In v glasu tem izgíne nam prikazen
Izpred očí.